

Κυριακὴ Ἀγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἄμήν.

Ἐβδομάδα μ' ἐβδομάδα νοιώθουμε ὅτι πλησιάζουμε ὀλοένα τὴν ἔνδοξη Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μᾶς φαίνεται ὅτι κινούμαστε γρήγορα, ἀπὸ Κυριακὴ πρὸς Κυριακή, πρὸς τὴν ἡμέρα ποὺ κάθε φόβος, κάθε φρίκη θὰ χαθεῖ.

Κι ̄ομως τόσο εὔκολα ξεχνᾶμε ὅτι πρὶν φτάσουμε τὴν ἡμέρα τῆς Ἀνάστασης, πρέπει μαζὶ μὲ τὸν Χριστό, μαζὶ μὲ τοὺς Ἀποστόλους Του, νὰ βαδίσουμε τὴν ὁδὸ τῆς Σταύρωσης. «Ἴδού, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου θὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ θὰ Τὸν σταυρώσουν, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστηθεῖ». Ὄλοι ξέρουμε ὅτι θὰ ἀναστηθεῖ, ἀλλὰ ἔχουμε πότε ἀναρωτηθεῖ πῶς γύρισαν οἱ μαθητές Του στὴν Ἱερουσαλήμ, ξέροντας ὅτι ἡ Σταύρωση ἦταν κοντά; Κινοῦνταν φοβισμένοι. Δὲν εἶχαν ὡριμάσει τόσο, ὥστε νὰ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καὶ τὴν ζωή τους θὰ ἔδιναν γιὰ νὰ διαδοθεῖ τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου. Κινοῦνταν μὲ φόβο. Ὅταν ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε νὰ γυρίσουν στὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν πόλη ποὺ εἶχε ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, βάζοντας τὴν ζωή Του σὲ κίνδυνο, ἐκεῖνοι Τοῦ εἶπαν: «Ἄς μὴν πᾶμε..», καὶ μόνον ἔνας μαθητής, ὁ Θωμᾶς, εἶπε: «..”Οχι. Ἄς πᾶμε μαζί Του, κι ἄς πεθάνουμε μαζί Του...»

Ὄ μαθητὴς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἀνόητα πιστεύω, ὄνομάσαμε Ἀπιστο: ὁ μόνος ποὺ δὲν ἦταν ἔτοιμος νὰ δώσει τὴν ἐμπιστοσύνη του, τὴν πίστη, τὴν ζωή του, τὸ αἷμα του, χωρὶς βεβαιότητα. Ἀλλὰ ἡ καρδιὰ του ἦταν ἀνεπιφύλακτα δοσμένη στὸν Χριστό. Πόσο ὑπέροχο νὰ εἶναι κάποιος ἔνας τέτοιος ἀνθρωπος! Ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπόλοιποι μαθητὲς δὲν θὰ ἐγκαταλεύψουν τὸν Χριστό. Θὰ βαδίσουν μαζί Του πρὸς τὴν

Ίερουσαλήμ.

Ἐχουμε σήμερα ἀκόμα τὸ παράδειγμα ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ζοῦσε μιὰ τραγωδία πρὶν συναντήσει τὸν Χριστό. Εἶναι ἡ Μαρία ἡ Αἴγυπτία. Ἡταν ἀμαρτωλή. Ἡταν πόρνη. Δὲν πίστευε στὸν Θεό, οὕτε μὲ τὴν ψυχή, οὕτε μὲ τὸ σῶμα. Δὲν εἶχε σεβασμὸ σὲ αὐτὸ τὸ σῶμα ποὺ ὁ Θεὸς ἔχει δημιουργήσει, οὕτε σ' αὐτὴ τὴν ψυχή. Κι ὅμως ἥρθε, μὲ τραγικὸ τρόπο, ἀντιμέτωπη μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τῆς ἐπιτραπεῖ ἡ εἰσοδος στὸν Ναὸ ἐκτὸς ἀν ἀπέρριπτε τὸ κακὸ καὶ διάλεγε τὴν ἀγνότητα, τὴν μετάνοια, τὴν νέα ζωή.

Ἄς συλλογιστοῦμε τοὺς μαθητὲς ποὺ σχεδὸν ἰκέτεψαν τὸν Χριστὸ νὰ μὴν ἐπιστρέψει στὴν Ίερουσαλήμ, ἐπειδὴ ἡ Ίερουσαλήμ ἡταν μιὰ πόλη ὅπου ὅλοι οἱ προφῆτες εἶχαν πεθάνει, δὲν ἥθελαν νὰ πεθάνει ὁ Χριστός, καὶ φοβόντουσαν. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε πόσο τοὺς μοιάζουμε. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε εἰλικρινὰ σήμερα πόσο μοιάζουμε ἡ ὅχι στὴν ὁσία Μαρία τὴν Αἴγυπτία - τὴν Μαρία ποὺ εἶχε ζήσει τὴν ζωὴ τῆς σύμφωνα μὲ τοὺς τρόπους καὶ τὶς ἐπιθυμίες της, παρασυρόμενη ἀπ' ὅλους τοὺς πειρασμοὺς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς· καὶ μία μέρα συνειδητοποίησε ὅτι στὴν κατάσταση ποὺ ἡταν δὲν μποροῦσε νὰ εἰσέλθει στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ.

Πόσο εὔκολα μπαίνουμε ἐμεῖς στὸ ναὸ, ξεχνώντας τόσο εὔκολα ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶναι ἔνα μικρὸ κομμάτι τοῦ κόσμου ὁ ὄποιος ἔχει ἐπιλέξει νὰ ζεῖ ἀποκομμένος ἀπὸ τὸν Θεό, ποὺ ἔχει ἀπορρίψει τὸν Θεό, ἔχει χάσει τὸ ἐνδιαφέρον του γι' Αὐτόν• κι ὅτι οἱ λίγοι πιστοὶ δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὸν Θεὸ σὰν καταφύγιο - ναί, ἡ ἐκκλησία εἶναι ἡ πληρότητα τοῦ Παραδείσου, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔνα τραγικὸ καταφύγιο, τὸ μόνο μέρος ποὺ ἔχει δικαίωμα νὰ βρίσκεται ὁ Θεὸς ἐπειδὴ εἶναι καταζητούμενος. Κι ὅταν ἐρχόμαστε ἐδῶ, μπαίνουμε στὸ βασίλειο τοῦ Θεοῦ. Θὰ πρέπει νὰ ἐρχόμαστε μὲ μία αἴσθηση δέους ὅχι ἀπλὰ νὰ περπατᾶμε ἐκεῖ ὅπως σ' ἔνα ἄλλο μέρος, ἀλλὰ σ' ἔναν τόπο ποὺ εἶναι ἥδη τὸ Βασίλειο τοῦ Θεοῦ.

Ἄν εἶχαμε αὐτὴν τὴν διάθεση, ὅταν ἐρχόμαστε στὴν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας, θὰ μπορούσαμε νὰ εἴμαστε, ἀν καὶ ἀσήμαντοι, σὰν τὴν Μαρία τὴν Αἴγυπτία. Θὰ σταματούσαμε καὶ θὰ λέγαμε, «πῶς μπορῶ νὰ μπῶ στὸν ναό;» Καὶ ἀν τὸ κάναμε αὐτὸ ὄλόψυχα, μὲ μιὰ καρδιὰ συντετριμμένη, μὲ μιὰ αἴσθηση τρόμου ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἴμαστε τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὸν Θεό, τόσο ξένοι, τόσο ἄπιστοι, τότε θὰ ἄνοιγαν οἱ θύρες, καὶ θὰ βλέπαμε ὅτι δὲν βρισκόμαστε ἀπλὰ σ' ἔναν μεγάλο χῶρο περιτριγυρισμένο ἀπὸ τοίχους, ἀλλὰ βρισκόμαστε σ' ἔναν τόπο ποὺ εἶναι ὁ Παράδεισος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἥλθε στὴν γῆ.

Ἄς μάθουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐμπειρία τί σημαίνει νὰ προχωρᾶμε βῆμα-βῆμα πρὸς τὴν Ἀνάσταση, ἐπειδὴ γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν Ἀνάσταση πρέπει νὰ περάσουμε μέσα ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ, πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν τραγωδία τῆς Μ. Ἐβδομάδας καὶ νὰ

τὴν κάνουμε δική μας, μετέχοντας μὲ τὸν Χριστό, τοὺς μαθητές Του καὶ τὰ πλήθη ὄλογυρα, στὸν φόβο, στὸν τρόμο αὐτοῦ τοῦ γεγονότος· κι ἐπίσης νὰ τὸ ζήσουμε σὰν μιὰ φωτιὰ ποὺ θὰ κατακάψει ὅ,τι εἶναι εύτελὲς γιὰ τὸν Θεὸ καὶ θὰ μᾶς καθαρίσει. Κι ἵσως μία μέρα, ὅταν ἡ φωτιὰ θὰ ἔχει κατακάψει ὅ,τι δὲν εἶναι ἄξιο γιὰ τὸν Θεό, καθένας ἀπὸ μᾶς ἵσως γίνει μιὰ εἰκόνα τῆς φλεγομένης βάτου, πυρακτωμένης ἀπὸ τὴν θεία φλόγα καὶ μὴ καιομένης, ἐπειδὴ θὰ εἶχε ἀπομείνει σὲ μᾶς μόνο ὅ,τι θὰ ἐπιβίωνε ἀπὸ τὴν θεϊκὴ φωτιά. Ἀμήν.

Ἀπόδοση Κειμένου: www.agiazoni.gr

Πηγή: agiazoni.gr